

Johs. Christiansen: Det ligger jo i sagens natur, at man kun kan have sympati for alt, hvad der kan tjene til at gøre livet for de indkaldte så lidt surt som muligt. Vi vil fra vor side særdeles gerne være med til at overveje en revision af soldaternes aflønning. Måske vil det være rigtigst at bibeholde en vis aftrapning i denne aflønning, dog således — det kunne jeg godt tænke mig — at intervallerne blev noget mindre, end de er i øjeblikket. Der er jo tale om tre grupper, og det vil nok være rigtigst at nærme disse grupper noget mere til hinanden.

Ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Ingmar Wagner, henviste til nogle forhandlinger, der er i gang i England med henblik på en bedre aflønning af mand-skabet dèr. Jeg gør opmærksom på, at disse overvejelser foregår i forbindelse med overvejelser af tanken om at drage flere og flere i det engelske forsvar ind under frivillighedsprincippet; man vil altså i England opmuntre de unge til at melde sig frivilligt ved at give en højere aflønning end den, som i øjeblikket findes. Noget lignende ville jo ikke være utænkeligt her i Danmark, og det er også meget muligt, at noget sådant kunne komme til nærmere forhandling i forbindelse med de undersøgelser, der i øjeblikket foretages angående vort forsvars fremtidige stilling.

Med hensyn til orlovsrejserne synes jeg ærlig talt, at de højtærede ministre for forsvar og trafik udmærket måtte kunne finde hinanden i en ordning, der i nogen grad var på linie med det foreliggende forslag. Jeg læste nylig i „Kommandokurieren“ — det er et lille soldaterblad, der udgives i Itzehoe for det danske kommando dèr — en række interviews, som bladet havde haft med forskellige indkaldte, og det gjorde et stærkt indtryk på mig, at næsten alle de unge mennesker udtalte, at det, de sparede mest op til, var en rejse til deres hjem. Jeg går ud fra, at dette er noget, der gør sig gældende for soldater, hvor de end ligger, og det ville jo ikke komme til at forvolde nogen større skade på statens økonomi, om der blev tilstået nogle flere gratis orlovsrejser, end tilfældet er nu. Dette at få en tur hjem til forældrene eller til de nærmeste pårørende spiller nu engang en ganske overordentlig stor rolle

for de indkaldte, og jeg vil anbefale, at de to højtærede ministre taler sammen om dette spørgsmål og prøver, om ikke det er muligt at skabe en ordning, der kan tilfredsstille de indkaldte i noget højere grad end de 4—5 orlovsrejser, de nu får.

Jeg mener iøvrigt, der er grund til at se på forslaget i dets helhed; men nu stiller det sig jo netop, som den højtærede forsvarsminister også bemærkede, så heldigt, at forsvarslovene er til overvejelse i et særligt militærpolitisk udvalg med henblik på en revision. Dette udvalg er efter min mening stedet til at forhandle alle de spørgsmål, der kan rejses i forbindelse med de ting, som det foreliggende forslag omhandler, og iøvrigt også andre ting. Derfor vil jeg ikke afvise forslaget, men foreslå, at det henvises til dette udvalg, hvor de rejste ønsker kan indgå i de forhandlinger, som føres dèr.

Viggo Starcke: For fire år siden fremsatte retsforbundet et forslag til beslutning om forswarets ordning, hvor vi trak op nogle hovedlinier, vi mente burde følges, hvis regeringen ville udarbejde forslag til en nyordning.

I dette forslag indgik den betragtning, at det var en rimelig ting at betale soldaterne løn. Når soldater i folkets interesse skal ligge inde i så og så lang tid, hvor de ikke er i stand til at tjene penge selv, vil det socialt og samfundsmæssigt være rimeligt, at den øvrige del af befolkningen holder dem skadesløse derfor, og det vil i virkeligheden kun være en ompostering indenfor samfundet og ikke en forøget udgift, selvom det vel figurerer som en sådan på forsvarsministeriets budget. Vi foreslog, at soldaterne skulle have en løn, der svarede til middeltallet af faglærtets og ufaglærtets løn.

Endelig — udfra den betragtning, at en krig i dag, hvis den kommer, kan ventes at komme som et pludseligt overfald — mente vi, at den nuværende kaserering er livsfarlig, fordi sammenstuvningen af soldaterne i vore kaserner udsætter det danske forsvar for en pludselig udslettelse eller lamelse, inden det overhovedet kan træde i funktion; da kasernerne for en stor del også er mobiliseringssteder og depoter, vil det samtidig blive praktisk talt ugørligt at mobilisere. Vi foreslog derfor, at man skulle